

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3453/2018
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца „Промет 22. децембар“ ДОО, Предузеће за производњу и трговину на велико и мало из Београда-Земуна, чији је пуномоћник Мирко Ђорђевић адвокат из ..., против тужених Републике Србије коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду и Града Београда кога заступа Градско правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7294/17 од 01.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7294/17 од 01.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1754/2015 од 12.09.2017. године, ставом првим и изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је стекао право својине на локалу број .., површине 42,20 м² на трећем улазу зграде за колективно становање у улици ... број .. (бивша ...) у ... и 6/56 локала број .. на првом улазу зграде у улици ... број .. у ... подигнуте на парцели .. КО ... и уписане у лист непокретности .. КО ... (раније кп. .. из зк. ул. .. КО ...), што су тужени дужни признати и трпети да тужилац своје право упише у катастар непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати туженој Републици Србији износ од 225.000,00 динара и туженом Граду Београду износ од 794.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7294/17 од 01.02.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1754/2015 од 12.09.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између Војног предузећа за израду официрске одеће и обуће и Среза београдског закључен је 29.12.1955. године уговор о заједничкој изградњи пословних просторија којим је уговорено да ће означено предузеће уложити одређена новчана средства у изградњу зграде у ..., улица ... број .. и по том основу стећи право органа управљања на 2,31% укупне грађевинске површине зграде, односно локалу број .., површине 69 м² на којем се може укњижити као орган управљања и истим располагати, уз накнаду продати га другој привредној организацији. Исти уговарачи су 07.01.1957. године закључили анекс уговора о заједничкој изградњи по којем је наведено војно предузеће стекло право органа управљања на 3,45% од укупне грађевинске површине зграде, односно на локалу број .., површине 102 м². У стари судски регистар од 25.01.1955. године уписано је Занатско предузеће за израду официрске и цивилне одеће и обуће „22. децембар“, које је 12.07.1957. године променило назив у Предузеће за израду официрске и цивилне одеће и обуће „22. децембар“, а 03.03.1965. године се организовало у Предузеће за израду и продају официрске и цивилне одеће „22. децембар“. Означено предузеће брисано је из регистра 18.07.1969. године, услед припајања Предузећу „Интерекспорт“ на које су прешла сва права и обавезе припојеног предузећа. Наведено предузеће се 18.12.1973. године конституисало као радна организација са више основних организација удруженог рада. Током њеног постојања радна организација је претрпела више статусних промена - издвајања основних организација и њиховог удруживања у нове радне организације. Радна организација „Интерекспорт“ престала је да постоји 02.07.1976. године, услед њене поделе на нове радне организације (17 радних организација) и њиховог удруживања у сложену организацију удруженог рада. У судски регистар је 03.07.1980. године уписана Радна организација „Инекс 22. децембар“ за унутрашњи промет робе на мало, која се 31.08.1992. године организовала као Мешовито деоничко друштво за унутрашњу и спољну трговину и услуге. Ово друштво је 21.04.1993. године променило назив и организовало се као Мешовито акционарско друштво „Гома 22“ за унутрашњу и спољну трговину и услуге. То предузеће се 17.03.1994. године организовало као АД „Гома 22“ за унутрашњу и спољну трговину и услуге, а брисано је 23.03.1994. године услед поделе и организовања АД „Kona trade“ и АД „Гома 22“ које преузимају средства, права и обавезе брисаног акционарског друштва. Акционарско друштво „Гома 22“ уписано је у регистар 23.03.1994. године и истог дана је брисано услед припајања Предузећу за производњу, промет и спољну трговину „Гома“ које преузима средства, права и обавезе брисаног акционарског друштва. Означено предузеће је оснивач тужиоца. Актом о оснивању од 25.09.1995. године предвиђено је да оснивачки улог чини комплетна покретна и непокретна имовина коју је претходно Предузеће „Инекс 22. децембар“ ДД унело у Предузеће „Гома“, осим имовине која се већ налази у предузећу „Kona trade“, као и да је оснивач сагласан да удео у оснивању измени тако што ће се прецизно утврдити шта је његов а шта друштвени капитал када Републичка агенција за процену вредности капитала на посебан захтев преиспита удео приватног капитала у трансформацији ранијег Предузећа „Инекс 22. децембар“ и потом утврди нови однос удела.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев због недостатка активне легитимације, са образложењем да из изведених доказа - потврде Агенције за привредне регистре од 06.03.2007. године, акта о оснивању од 25.09.1995. године и решења Агенције за привредне регистре од 15.05.2009. године, са сигурношћу не произилази да је тужилац правни следбеник Војног предузећа за израду официрске обуће и одеће из Београда, уговорне стране из уговора о заједничкој изградњи од 22.12.1955. године и његовог анекса од 07.01.1957. године. Осим тога, по налажењу тог суда, право управљања које је на основу означених уговора стекло раније војно предузеће је уже право и не може се поистоветити са правом својине.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. По налажењу тог суда, тужилац је активно легитимисан у овом спору јер из приложених доказа произилази правни след почев од Занатског предузећа за израду официрске и цивилне одеће и обуће „22. децембар“ из Београда до тужиоца, али се на основу уговора о заједничкој изградњи од 29.12.1955. године са анексом од 07.01.1957. године не може утврдити право својине на предметним пословним просторијама, јер правни претходник тужиоца на основу тих уговора није стекао право својине већ само право органа управљања и ограничено право располагања.

И по становишту Врховног касационог суда, тужбени захтев није основан.

Према члану 7. став 1. и члану 228. ЗПП, странке су дужне да изнесу све чињенице и предложе доказе којима се утврђују чињенице на којима заснивају свој захтев или којим оспоравају наводе и доказе противника, у складу са тим законом. Одредбом члана 231. наведеног закона уређено је правило о терету доказивања, тако што је прописано да ће суд, ако на основу изведених доказа (члана 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице применити правило о терету доказивања (став 1) по којем странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано (став 2).

Поднетом тужбом тужилац тражи утврђење права својине на локалу број ..., површине 42,20 м² на трећем улазу зграде у улици ... (раније ...) број .. у ... и право сусвојине на 6/56 делова локала број .. на првом улазу исте зграде који су у катастру непокретности уписани као државна својина - корисник Градски фонд за стамбену изградњу Града Београда. Овакав тужбени захтев заснован је на тврдњи тужиоца да му то право припада као правном следбенику Војног предузећа за израду официрске одеће и обуће из Београда које је 29.12.1955. године закључило уговор о заједничкој изградњи пословних просторија у новоградњи у улици ... број .. у ..., а 07.01.1957. године и анекс тог уговора.

Означено војно предузеће престало је да постоји 18.07.1969. године услед припајања Предузећу „Интерекспорт“ из Београда. Наведено предузеће је, након конституисања у радну организацију са више основних организација удруженог рада претрпело низ статусних промена - издвајања појединих основних организација из његовог састава удруживања у друге радне организације, брисано из регистра 02.07.1976. године услед поделе на 17 радних организација и њиховог удруживања у сложену организацију удруженог рада, која је и сама накнадно претрпела више статусних промена.

Тужилац је основан 20.09.1995. године. Оснивач туженог је Предузеће „Гома“ из Београда (уписано у регистар 24.11.1989. године) којем се 23.03.1994. године припојило Предузеће „Гома 22“ из Београда (раније МДД „Инекс 22. децембар“) пошто се претходно и само поделило на два привредна друштва.

С тога, супротно становишту другостепеног суда, тужилац није правни следбеник предузећа - уговорне стране из уговора о заједничкој изградњи и његовог анекса, већ ново привредно друштво основано 26 година након престанка тог предузећа. Акт о оснивању тужиоца не садржи означавање имовине која чини оснивачки улог већ уопштено упућује да је то покретна и непокретна имовина коју је претходно Предузеће „Инекс 22. децембар“ из Београда унело у Предузеће „Гома“ из Београда, уз ограничења да то није имовина која се налази у Предузећу „Kona trade“ и могућност измене удела након преиспитивања удела приватног капитала у трансформацији ранијег Предузећа „Инекс 22. децембар“ из Београда.

Из изложеног, по оцени Врховног касационог суда, на основу изведених доказа не може се утврдити да је спорни пословни простор био имовина Предузећа „Инекс 22. децембар“ из Београда пре његове својинске трансформације и наставка пословања под измењеним називом Мешовитог акционарског друштва „Гома 22“ из Београда, нити шта је од те имовине постало део имовине тог акционарског друштва насталог деобом које се затим припојило тужиоци оснивачу. На основу изведених доказа могу се донекле утврдити статусне промене предузећа - уговорне стране из уговора о заједничкој изградњи, али не и чињенице у вези са његовом имовином унетом у Предузеће „Интерекспорт“ из Београда и њеном даљом судбином кроз бројне статусне промене тог предузећа и његових делова у дужем временском периоду, укључујући и период својинске трансформације.

Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права при одређивању садржине права управљања, стеченог уговорима од 29.12.1955. године и 07.01.1957. године, нису од утицаја на правилност одлуке у овом спору.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић